

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **JUDr. P. V.**, práv. zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Praha 8, Sokolovská 5/49, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 3. 2014, č. KM-143-5/PK-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2010, č.j. OSZ-130755-6/D-Bv-2010, kterým byl žalobci podle § 157, § 158, § 160, § 165, § 166 a § 224 odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“) přiznán výsluhový příspěvek od 1. 9. 2010 ve výši 14.457,- Kč měsíčně s tím, že dle § 160 zákona o služebním poměru žalobci náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši 2.887,- Kč měsíčně z důvodu souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že je bývalým příslušníkem bezpečnostního sboru Policie České republiky. Zdůraznil, že jeho služební poměr u Policie ČR trval nepřetržitě od 1. 6. 1975 do 31. 8. 2010, tudíž mu za tuto dobu svědčí nárok na výsluhový příspěvek.

V obecné rovině žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jím byla krácena jeho ústavně zaručená základní práva, a to právo na spravedlivé řízení a právo na ochranu majetku v podobě legitimního očekávání. Dále v žalobou napadeném rozhodnutí spatřoval porušení ústavního principu rovnosti lidí v jejich právech a lidské důstojnosti a tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě protiústavních zákonných ustanovení.

Nesouhlasil s právním názorem žalovaného ohledně jeho vázanosti pravomocným rozhodnutím ředitele Policie České republiky okresního ředitelství Hradec Králové, č. ORHK-928/2007, ze dne 14. 5. 2007, týkající se zápočtu doby rozhodné pro výplatu žalobcova výsluhového příspěvku, v délce 31 let a 222 dní, jež bylo žalobci doručeno dne 22. 5. 2007 (dále též „rozhodnutí o zápočtu doby“). Namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zápočtu doby v části zabývající se trváním jeho služebního poměru před rokem 1989. S poukazem na čl. 4 Ústavy totiž dovodil, že služební funkcionáři nebyli v dané věci vázáni rozhodnutím o zápočtu doby, neboť jím byla dotčena žalobcova ústavně zaručená základní práva.

Správním orgánům vytkl, že v řízení nepřezkoumaly zákonnost rozhodnutí o zápočtu doby, jakožto podkladového aktu žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že proti rozhodnutí o zápočtu doby nelze podat samostatnou žalobu, neboť jím nebyla dotčena jeho právní sféra. V době vydání rozhodnutí o zápočtu doby totiž služební poměr žalobce trval, čímž nebyly splněny podmínky pro vyplácení výsluhového příspěvku žalobci a jednalo se tak o čistě akademický výrok bez přímého dopadu do právní sféry žalobce.

Namítal, že § 224 odst. 4 zákona o služebním poměru je protiústavní, neboť je v rozporu s čl. 1 odst. 2 Ústavy; čl. 1, 4 odst. 2 a 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod; s čl. 1 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konstatoval, že sporné zákonné ustanovení je vymezeno velmi vágně, čímž nenaplnuje požadavek určitosti a předvídatelnosti zákona. Zároveň nezohledňuje individuální okolnosti každého jednotlivého případu, když namísto obsahové náplně služby vychází z organizačního členění bezpečnostních složek, tudíž neposkytuje prostor pro zhodnocení konkrétních skutků dotčené osoby. Zdůraznil, že byl v roce 1990 v zaměstnání podroben prověrkám a po jejich absolvování mohl pokračovat v činné službě. Uvedl, že pouhá příslušnost k určité skupině osob nemůže být v právním státě důvodem pro vznik odpovědnosti, jelikož institut kolektivní viny je s konceptem právního státu neslučitelný.

Dále namítal, že sporné zákonné ustanovení rovněž porušuje zásadu rovnosti v právech, důstojnosti a právo na ochranu majetku v podobě legitimního očekávání. Tvrdil, že právní úprava dehonestuje a degraduje určité osoby na občany druhé kategorie a tím odporuje principu presumpce neviny. Konstatoval, že výsluhový příspěvek představuje standardní složku hmotného zabezpečení příslušníků ozbrojených sil po ukončení jejich činné služby, nárok na něj vzniká po odsloužení zákonem stanoveného počtu let zásadně všem, přičemž krácení výsluhového příspěvku je výjimečné a musí pro něj existovat legitimní důvody.

Uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím byl rovněž dotčen na právu na ochranu majetku, neboť výsluhový příspěvek mu byl snížen se zpětnou účinností, ačkoli po řádném absolvování prověrek v roce 1990 očekával, že s ním bude zacházeno stejně jako s ostatními příslušníky bezpečnostních složek.

Žalobce v této souvislosti žádal soud, aby přerušil řízení a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 224 odst. 4 zákona o služebním poměru dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 6. 2014 s podanou žalobou nesouhlasil. Konstatoval, že rozhodnutím o zápočtu doby byla žalobci správně podle § 224 zákona o služebním poměru započtena do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek doba 18 let a 274 dní, přičemž mu nebyla započtena doba služby dle § 224 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru. Upozornil, že žalobce proti rozhodnutí o zápočtu doby nepodal opravný prostředek, a rozhodnutí tak nabylo právní moci. Vysvětlil, že zápočet doby byl k 1. 1. 2007 proveden všem příslušníkům bezpečnostních sborů, aby se předešlo případným nesrovnalostem. Zdůraznil, že při rozhodování ve věci byl vázán pravomocným rozhodnutím o zápočtu doby dle § 180 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 – 72.

Nesouhlasil se závěrem žalobce, že rozhodnutí o zápočtu doby není samostatně přezkoumatelné. Naopak proti němu bylo možné podat odvolání, popř. správní žalobu (viz relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu např. rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010, č.j. 4 Ads 45/2010 – 61 a ze dne 21. 7. 2011, č.j. 3 Ans 6/2011 – 101). Poukázal na to, že právní úprava nespojuje nezapočtení dob s existencí obvinění příslušníka z protiprávního jednání nebo odsouzení za něj.

Žalovaný k namítané protiústavnosti § 224 odst. 4 zákona o služebním poměru uvedl, že mu nepřísluší posuzovat ústavnost zákonného ustanovení.

Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Shrnul, že podstatnými jsou v dané věci dvě právní otázky, jednak problematika vázanosti správního orgánu rozhodnutím o zápočtu doby; dále způsob rozhodnutí o zápočtu doby žalobce. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 – 72, z něž žalovaný nesprávně dovodil vázanost rozhodnutí o zápočtu doby pro služební funkcionáře i v dané věci. Vysvětlil, že rozhodnutí je pro daný případ nepřiléhavé, jelikož v době, kdy Nejvyšší správní soud rozhodoval, bylo již o zápočtu doby žalobce pravomocně rozhodnuto a žalobce neměl potřebu proti němu protestovat, neboť tehdy se důsledky rozhodnutí v jeho právní sféře neprojeví. Jelikož žalobci nebyla v době rozhodnutí o zápočtu doby známa uvedená judikatura, neměl by být nyní zbaven možnosti se domáhat přezkoumání i rozhodnutí o zápočtu doby. Navíc za situace, kdy rozhodnutí o zápočtu doby nebylo v době svého vydání samostatně přezkoumatelné.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2007, č. ORHK-928/2007, ředitel Policie České republiky okresního ředitelství Hradec Králové dle § 224 zákona o služebním poměru započtl žalobci

dnem 1. 1. 2007 do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek dobu 18 let a 274 dní. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2007 a bylo odůvodněno tak, že žalobci trval služebního poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti od 1. 6. 1975 do 30. 6. 1992 a služební poměr příslušníka Policie České republiky po dobu od 1. 7. 1992 do 31. 12. 2006. Do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek nebyla započtena doba od 1. 6. 1975 do 3. 9. 1989, po kterou byl žalobce příslušníkem Sboru národní bezpečnosti zařazen ve složce Státní bezpečnosti na úseku s kontrarozvědným nebo rozvědným zařazením nebo ve funkci vyšetřovatele nebo náčelníka odboru a vyšší ve složce Státní bezpečnosti.

Dne 22. 9. 2010 podal žalobce žádost o výsluhový příspěvek od 1. 9. 2010.

Správní orgán I. stupně přiznal žalobci rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010 výsluhový příspěvek ve výši 14.457,- Kč měsíčně od 1. 10. 2010 s tím, že žalobci náleží podle § 160 zákona o služebním poměru výplata výsluhového příspěvku ve výši 2.887,- Kč měsíčně.

O odvolání žalobce ze dne 3. 11. 2010 rozhodl žalovaný nejprve rozhodnutím dne 14. 2. 2011, pod č. 6/2011 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ze dne 18. 10. 2010 potvrdil.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č.j. 9 Ad 7/2011-34 bylo výše uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, č. 6/2011 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění konstatoval nepřezkoumatelnost posuzovaného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, neboť žalovaný v posuzovaném rozhodnutí nevypořádal námitky uplatněné žalobcem v řádném opravném prostředku.

Dne 5. 3. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které odůvodnil následovně. Konstatoval, že odvolací námitky žalobce považuje za irrelevantní. Vysvětlil, že při rozhodování vyšel z rozhodnutí o zápočtu doby, jímž byla žalobci započtena rozhodná doba pro výpočet výsluhového příspěvku žalobce ke dni 1. 1. 2007 v délce 18 let a 274 dní. Do rozhodné doby nebyla žalobci započítána doba dle § 224 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru, tedy doba služby žalobce ve Sboru národní bezpečnosti, kdy byl zařazen ve složce Státní bezpečnosti na úseku s kontrarozvědným nebo rozvědným zařazením anebo ve funkci vyšetřovatele nebo náčelníka odboru a vyšší ve složce Státní bezpečnosti. Zdůraznil, že byl pravomocným rozhodnutím o zápočtu doby vázán dle § 180 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru, a proto se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, který vycházel z pravomocného rozhodnutí o zápočtu doby k 1. 1. 2007 a dále z doby odsloužené žalobcem po 1. 1. 2007. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že § 224 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru nespojuje nezapočtení dob s obviněním z protiprávního jednání nebo odsouzením za něj. Pokud žalobce s rozhodnutím o zápočtu doby nesouhlasil, měl proti němu brojít opravnými prostředky, popř. podáním správní žaloby; žalobce tak neučinil, a proto rozhodnutí nabylo právní moci. Podotkl rovněž, že není oprávněn posuzovat protiústavnost daného ustanovení.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 180 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán.

Podle § 224 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru do doby rozhodné pro výsluhový příspěvek se nezapočtou doby služby příslušníka Sboru národní bezpečnosti zařazeného ve složce Státní bezpečnosti na úseku s kontrarozvědným nebo rozvědným zařazením anebo ve funkci vyšetřovatele nebo náčelníka odboru a vyšší ve složce Státní bezpečnosti.

Soud předně nepřisvědčuje námitce žalobce, že žalovaný a správní orgán I. stupně nebyli vázáni rozhodnutím o zápočtu doby při rozhodování o výsluhovém příspěvku žalobce. Zákon o služebním poměru v § 180 odst. 5 věta první výslovně a jednoznačně stanoví, že služební funkcionáři jsou pravomocnými rozhodnutími o tzv. předběžných otázkách vázáni. Tedy nemohou si o nich sami učinit úsudek a již existující pravomocné rozhodnutí musí plnit. V dané věci nebylo mezi účastníky sporné a vyplývá to i z předloženého správního spisu, že ředitel Policie České republiky okresního ředitelství Hradec Králové vydal dne 14. 5. 2007 rozhodnutí o zápočtu doby dle § 224 zákona o služebním poměru, jímž ke dni 1. 1. 2007 žalobci započtl rozhodnou dobu pro nárok na výsluhový příspěvek. Součástí daného rozhodnutí bylo i poučení o možnosti podat proti němu odvolání. Žalobce této možnosti nevyužil a rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2007. Vzhledem k tomu v době rozhodování správního orgánu I. stupně o žádosti žalobce o výsluhový příspěvek existovalo pravomocné rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře o zápočtu doby žalobce pro účely výsluhového příspěvku, byly jím správní orgány v dané věci vázány.

Soud shodně se žalovaným odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, která zní: „*Služební funkcionář je při rozhodování o nároku na odchodné a jeho výši vázán pravomocným rozhodnutím o zápočtu dob pro výsluhové nároky.*“. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud posuzoval situaci obdobnou nyní projednávané věci, neboť v dané věci správní orgány rozhodovaly o odchodném příslušníka bezpečnostního sboru, přičemž dle Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se zákonem o služebním poměru vycházely při svém rozhodování z pravomocného rozhodnutí o zápočtu dob vydaného podle § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud nesdílí názor žalobce, že uvedené rozhodnutí nelze nyní aplikovat v důsledku pozdější judikaturní změny, neboť ani ke dni vydání rozhodnutí o zápočtu doby žalobce neexistovala judikatura s odlišným právním stanoviskem ohledně vázanosti správních orgánů rozhodnutím o zápočtu doby.

Rovněž tak soud posoudil jako ryze účelovou námitku žalobce, v níž uvedl, že rozhodnutí o zápočtu dob žalobce nemohlo být v době vydání přezkoumáváno. Jak již soud uvedl výše, žalobce byl oprávněn podat proti vydanému rozhodnutí o zápočtu doby opravný prostředek, což neučinil.

Soud dále podotýká, že rozhodnutí o zápočtu doby je možno napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví, a proto není možné jej přezkoumat spolu s rozhodnutím o přiznání výsluhového příspěvku dle § 75 odst. 2 s.ř.s., jak v podané žalobě požaduje žalobce. Rozhodnutí o zápočtu doby je totiž způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv

žalobce, a to tím, že autoritativně rozhoduje o tom, jaká doba je rozhodná pro výpočet výsluhového příspěvku příslušníka bezpečnostního sboru. A proto je možné jej samostatně přezkoumat ve správním soudnictví. V této souvislosti soud poukazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č.j. 4 Ads 56/2009 - 64, ze dne 13. 8. 2010, č.j. 4 Ads 96/2010 - 115 a ze dne 19. 1. 2011, č.j. 3 Ads 161/2010 - 73, ve kterých Nejvyšší správní soud podrobil přezkumu pouze rozhodnutí o zápočtu doby vydaných dle § 224 zákona o služebním poměru. Rovněž soud poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3300/10, ve kterém Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti shora uvedenému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č.j. 4 Ads 96/2010 - 115 jako neopodstatněnou.

Soud opakuje, že nesouhlasil-li žalobce se způsobem, jakým mu byla započtena rozhodná doba ke dni 1. 1. 2007, měl proti uvedenému rozhodnutí podat řádný opravný prostředek, tj. odvolání, popř. správní žalobu, a to přestože v době vydání rozhodnutí o zápočtu doby nebyly pro žalobce otázky výsluhového příspěvku aktuální, neboť byl stále ve výkonu služby. Žalobce řádný opravný prostředek nepodal, a rozhodnutí o zápočtu dob proto nabylo právní moci a stalo se podkladovým rozhodnutím, kterým byl příslušný služební funkcionář v přezkoumávaném správním řízení vázán dle § 180 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru.

Soud se dále věnoval namítané protiústavnosti § 224 odst. 4 zákona o služebním poměru. Předně považuje soud za vhodné vysvětlit, že vyloučení zápočtu některých dob trvání služebního poměru obsažené v posuzovaném ustanovení se shoduje s předchozí právní úpravou, konkrétně s § 153 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“). Tento závěr ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu o služebním poměru. Posledně citované ustanovení bylo do zákona č. 186/1992 Sb., vloženo novelou provedenou zákonem č. 33/1995 Sb. Ústavnost zákona č. 33/1995 Sb., přitom posuzoval Ústavní soud k návrhu skupiny poslanců na zrušení zákona č. 33/1995 Sb., ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 9/95. Ústavní soud došel k závěru, že zákon č. 33/1995 Sb., není retroaktivní; není diskriminační; není ani v rozporu s čl. 1 Ústavy a ani s čl. 1, čl. 3 odst. 1, čl. 4 odst. 3, čl. 28 a čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Ústavní soud v části II. odůvodnění svého nálezu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95 uvedl následující: „*Důvodové zprávy k napadeným zákonům, z nichž je zřejmý úmysl zákonodárce, se odvolávají na § 2 odst. 2 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Podle tohoto ustanovení byla KSČ zločinnou a zavrženíhodnou organizací, obdobně jako další organizace založené na její ideologii, které ve své činnosti směřovaly k potlačování lidských práv a demokratickému systému. Takovou organizací byla nepochybně i tajná služba komunistického režimu a další organizace, útvary a činnosti, založené na ideologii KSČ, jako byla Státní bezpečnost (zejména její složky na úseku s kontrarozvědným a rozvědným zařízením), Hlavní politická správa ČSLA, jakož i útvary a činnosti zaměřené k tzv. politickovýchovné práci v bývalé ČSLA, SNB či SNV.*

Zákony č. 33/1995 Sb. a č. 34/1995 Sb. jsou v kontextu s trendem vyjádřeným již v zákoně č. 198/1993 Sb., zákoně č. 451/1991 Sb., zákonech restitučních a dalších a tvoří spolu s nimi systém právního vyrovnávání se s komunistickým režimem.

Stěžejní je v této souvislosti zákon č. 198/1993 Sb. Jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93, zákon hovoří o "spoluodpovědnosti těch, kteří komunistický režim aktivně prosazovali". Osoby vykonávající funkce označené napadenými zákony nepochybně aktivně prosazovaly komunistický režim a jeho totalitní principy, bez ohledu na

to, zda byly členy KSČ nebo ne, a také v zásadě bez ohledu na to, zda byly přímo důležitým, zásadním a určujícím činitelem či pouze nástrojem (zcela jistě vědomým) nebo i svého druhu zajatcem těch, kteří režim aktivně prosazovali. Jak vyplývá z výše citovaných dokumentů, měli to "v náplni práce". "

Dále Ústavní soud v nálezu vysvětlil, že „Zmenšení nebo odnětí prospěchu jedné skupině občanů v důsledku přijetí zákonů č. 33/1995 Sb. a č. 34/1995 Sb. zároveň neznamená, že by zákonodárce takto stanovil neúměrné povinnosti této skupině.

Výsluhový příspěvek se přiznává a vyplácí z rozpočtových prostředků, tedy z peněz daňových poplatníků (viz např. § 33c odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb.). Bylo by proto nemorální, aby z veřejných prostředků, na které přispívají všichni občané (i v minulosti persekurovaní), byly honorovány bývalé opory komunistického režimu. Politický aparát a tajné služby patřily jistě k základním pilířům, bez kterých totalitní moc nemohla existovat. Ústavní soud je přesvědčen o správnosti úvahy zákonodárce, vyjádřené v napadeném zákoně, že neexistují žádné důvody (morální, politické) vedoucí k tomu, aby nový demokratický stát vyplácel nadstandardní sociální dávky těm, kteří znemožňovali jeho vznik.

Bylo by absurdní a protismyslné, kdyby demokratický stát zhodnocoval činnost výše uvedených osob (zákonem č. 198/1993 Sb. odsouzenou a zavrženou) jako činnost mimořádně náročnou pro účely zvýhodnění v oblasti sociálního zabezpečení. Jestliže příslušné osoby byly prověřeny občanskými komisemi a shledány jako způsobilé výkonu služby v nově se tvořícím politickém systému, je to projevem velkorysosti a humanitosti demokratického systému vůči svým odpůrcům. Neznamená to však nic víc a nic méně než to, že tyto osoby byly shledány způsobilými výkonu další služby v již demokratickém státě (jak uvádí ve svém vyjádření Ministerstvo obrany "dostatečně prokázaly svoji loajalitu vůči demokratickému zřízení") a nikoliv schválení jejich činnosti ve prospěch komunistického režimu, či zvýšeného ocenění jejich činnosti v exponovaných organizacích a na exponovaných místech, která představovala důležité opory tohoto režimu samotného, schválení takového významu, že za popsanou činnost by měly být demokratickou společností zvýhodněny.

Bez povšimnutí k výše uvedenému nemůže zůstat ani skutečnost, že profese "voják z povolání" či "příslušník SNB" závisely pouze a jenom na dobrovolném rozhodnutí každého jedince a byly vždy, vzhledem k ostatním profesím, nadprůměrně honorovány.

Ustanovení napadených zákonů se nevztahují na všechny příslušníky SNB, SNV či vojáky ČSLA, ale pouze na některé funkce, a to na ty, jejichž činnost je neslučitelná s principy demokratického státu. Je sice pravdou, že oba zákony se plošně vztahují na všechny osoby, které sloužily v inkriminovaných funkcích, jak na to poukazují i vyjádření ministerstev obrany a vnitra. Jak však vyplývá z výše uvedených interních předpisů (rozkazů), všechny osoby, které v těchto oblastech činnosti působily, byly těmito předpisy zavázány k činností neslučitelným s demokratickým řádem a lze jen stěží předpokládat, že své povinnosti "řádně" neplnily. Zákony č. 33/1995 Sb. a č. 34/1995 Sb. mají přímý vztah ke speciálním orgánům ministerstev vnitra, obrany a spravedlnosti, provádějícím sociální zabezpečení (§ 3 zákona č. 582/1991 Sb.), které jsou tak přímým adresátem úkolů, jež z uvedených zákonů vyplývají, a tyto orgány posuzují, zda a jakou dobu v konkrétní funkci příslušné osoby působily. "

Ústavní soud se přitom zabýval i tím, zda zákon č. 33/1995 Sb. neporušuje zásadu rovnosti: „Z hlediska porušení rovnosti, jak ji namítá skupina poslanců, nutno poukázat na to, že Ústavní soud se již vícekrát solidarizoval s chápáním ústavního principu rovnosti, jak byl vyjádřen v rozhodnutí č. 11/1992 Sbírky usnesení a nálezů ÚS ČSFR, 1: "Je věcí státu, aby v zájmu zabezpečení svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod jako jiné. Ani tu však nemůže postupovat libovolně... Pokud zákon určuje prospěch jedné skupiny a zároveň tím stanoví neúměrné povinnosti jiné, může se tak stát jenom na základě odvolání na veřejné

hodnoty." V posuzované věci se nejedná o nerovnost, ale o vůli zákonodárce, který svůj postup zdůvodnil dostatečně přesvědčivým způsobem. Právě odvoláním se na veřejné hodnoty, kterými jsou základní principy demokracie a jejich ochrana, jsou zřetelné a jasné a jejich oprávnění z uvedených hledisek nelze zpochybnit (viz zákon č. 198/1993 Sb.). Stejně tak nutno připomenout i náplň činnosti osob a funkcí, o kterou se zde jedná a která zcela jednoznačně proti uvedeným základním principům demokracie, a tedy proti veřejnému zájmu, směřovala a působila. Zvoleným postupem zákonodárce nezasáhl do jiných Ústavou garantovaných principů, ale naopak, chrání je. Nedotýká se přitom ochrany nabytých práv jako takové, ale určitého privilegia skupin osob, které jsou, resp. byly zvýhodněny vůči jiným občanům, a to paradoxně za činnost, která zhusta proti těmto občanům směřovala. ... Je ostatně věcí státu stanovit podmínky, za kterých zvýhodňuje určitou skupinu osob, to ovšem za předpokladu, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Ve veřejném zájmu nepochybně je prosazování principů demokracie a lidských práv. Stejně tak naopak nepochybně není ve veřejném zájmu zvýhodňování činnosti osob, které (ať přímo nebo nepřímo) byly potlačováním lidských práv a demokratického systému a sloužily upevňování politického systému totalitního.“.

Posuzovaný zákon č. 33/1995 Sb. nepovažoval Ústavní soud ani za retroaktivní, neboť: „*Za zpětně působící (pravá retroaktivita) by bylo možné novou úpravu považovat pouze tehdy, kdyby měnila samotný vznik určitého právního vztahu nebo následky právního vztahu, které nastaly přede dnem její účinnosti. Nelze však vyloučit novou úpravu právních následků určitého právního vztahu dříve vzniklého působící ex nunc, jak je tomu v případě posuzovaných zákonů (viz nálezy pléna Ústavního soudu č. 164/1995 Sb.). Aby se jednalo o retroaktivitu, musel by zákon odejmout (resp. zrušit) nárok na výsluhový příspěvek zpětně, ke dni jeho přiznání, přičemž by již vyplacené částky musely být vráceny. Tak tomu však není. Napadené zákony výslovně stanoví, že nesplňuje-li příslušná osoba nově upravené podmínky pro přiznání příspěvku za službu nebo splňuje-li podmínky pro přiznání příspěvku v nižší částce, sníží se ode dne účinnosti zákonů tyto příspěvky na výši odpovídající zápočtu doby zaměstnání nebo se jeho výplata zastaví. Oba zákony tedy zcela jednoznačně stanoví svou účinnost do budoucna a jsou z tohoto hlediska v souladu s ústavním pořádkem České republiky.“.*

Zdejší soud se s vyčerpávajícím hodnocením Ústavního soudu o ústavnosti zákona č. 33/1995 Sb., resp. § 153 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., zcela ztotožňuje, a proto nepovažuje za protiústavní ani § 224 odst. 4 zákona o služebním poměru, jehož obsah se s § 153 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., shoduje. Nad rámec shora citovaného nálezu Ústavního soudu zdejší soud konstatuje, že nesdílí právní názor žalobce, že v dané věci bylo porušeno jeho právo na ochranu majetku v podobě legitimního očekávání, neboť žalobce nemohl i vzhledem k zákonu č. 33/1995 Sb. legitimně očekávat, že za dobu služby ve smyslu § 224 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru bude honorován. Soud přitom neshledal ani žalobcem blíže nespecifikovaný rozpor sporného ustanovení s čl. 4 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na shora uvedené soud nepřisvědčil námitce, že v dané věci bylo aplikováno ustanovení, které je v rozporu s čl. 1 odst. 2 Ústavy, čl. 1, čl. 4 odst. 2 a 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod a s čl. 1 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na výše uvedené tak soud nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení a předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení § 224 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostního sboru podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.